Raad van State

200705867/1.
Datum uitspraak: 29 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/26557 van de rechtbank 's-Gravenhage van 17 juli 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 25 november 2002 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 10 mei 2006 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 17 juli 2007, verzonden op 19 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 16 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

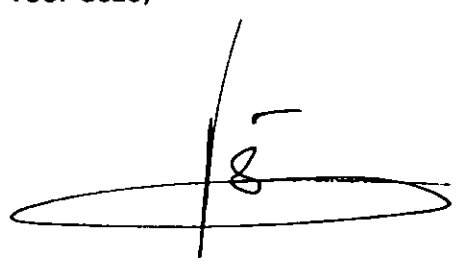
w.g. Offers
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 29 januari 2008

348-553.
Verzonden: 29 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudige kamer

UITSPRAAK
ingevolge artikel 8:77 Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr : AWB 06/26557 BEPTDN

Inzake : eiser, V-nummer , woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde, mr. drs. R.P. Dielbandhoesing, advocaat te Den Haag,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie, verweerder, gemachtigde mr. W.A. Kleingeld, ambtenaar ten departemente.

I. PROCESVERLOOP

1. Eiser, geboren op , heeft gesteld de Liberiaanse en Soedanese nationaliteit te bezitten. Hij verblijft sedert onbekende datum als vreemdeling in Nederland.
Bij schrijven van 16 april 1999 heeft hij een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning met als doel: "klemmende redenen van humanitaire aard c.q. Liberia-beleid".
Op deze aanvraag is door verweerder op 25 november 2002 afwijzend beslist. Eiser heeft tegen dit besluit een bezwaarschrift ingediend. Op 10 mei 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

2. Bij schrijven van 31 mei 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

3. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 19 juni 2007. Eiser is niet verschenen, maar heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

II. OVERWEGINGEN

1. In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2. Eiser stelt dat verweerder in het bestreden besluit ten onrechte zijn oordeel, dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning met als doel "klemmende redenen van humanitaire aard/Liberia-beleid", heeft gehandhaafd. Daartoe heeft hij - samengevat - het volgende aangevoerd.

Met de uitspraak van de Voorzieningenrechter van 13 juli 2001 is sprake van een rechtmatig verblijf in Nederland van meer dan 7 jaar. Dit langdurige verblijf, de schrijnende situatie en de onredelijk lange duur van de procedure maken dat eiser in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van het driejaren-beleid.
Door toedoen van verweerder valt eiser thans onder de ongunstigere bepalingen van de nieuwe Vreemdelingenwet. Dit maakt dat eiser recht heeft op een verblijfsvergunning onder de beperking "door de Minister afgegeven".
Verweerder mag in het kader van de heroverweging in bezwaar niet aankomen met opmerkingen over een asielverzoek, het Liberia-beleid en de Leemtewet.
De motivering voor de niet ambtshalve verlening van de vergunning als bedoeld in artikel 3.4, eerste lid, onder w, van het Vb, is niet draagkrachtig. Blijkens het verslag van de IND van 31 mei 1999 is eiser op 3 mei 1999 bij de Liberiaanse ambassade gepresenteerd geweest. Bij die gelegenheid is ongemotiveerd gesteld dat eiser geen Liberiaan is. Daarbij heeft eiser verwezen naar de uitspraak van de rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam van 9 juni 1998 (JV 1998, 146).
Verweerder had de bij hem gerezen twijfel en vragen om opheldering in de bezwaarfase kenbaar moeten maken, bijvoorbeeld tijdens de hoorzitting.

3. Verweerder stelt zich onder verwijzing naar de ingediende stukken op het standpunt dat eiser niet voor de gevraagde vergunning in aanmerking komt.

4. Ingevolge artikel 14, lid 2, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder beperkingen verleend, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Daarbij is bepaald dat aan de vergunning voorschriften kunnen worden verbonden.

Artikel 3.4, lid 1, onder w, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) vermeldt dat de in artikel 14, lid 2, Vw 2000 bedoelde beperkingen verband kunnen houden met het verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken.
Het beleid met betrekking tot deze beperking is neergelegd in de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) in C2/8.

5. De rechtbank overweegt het volgende.

De rechtbank stelt voorop dat eiser op 16 april 1999 de korpschef van de regiopolitie Haaglanden heeft verzocht om een verblijfsvergunning met als doel "klemmende redenen van humanitaire aard c.q. Liberia-beleid". De rechtbank is van oordeel dat deze aanvraag niet als een asielaanvraag kan worden aangemerkt en neemt daarbij het volgende in aanmerking.

Ingevolge de op 1 juli 1998 in werking getreden Leemtewet onderzoekt de Minister van Justitie (thans de Staatssecretaris) -voor zover hier van belang- op grond van artikel 15a Vw (oud) bij de beoordeling van een aanvraag om toelating als vluchteling ambtshalve of aan de betrokken vreemdeling een vergunning tot verblijf op grond van klemmende redenen van humanitaire aard kan worden verleend.

Artikel 15a Vw (oud) is verder uitgewerkt in TBV 1998/22 van 24 september 1998. In dit TBV is -voor zover hier van belang- bepaald dat toelating op asielgerelateerde gronden met ingang van 1 juli 1998 uitsluitend aan de orde kan komen door middel van een aanvraag om toelating als vluchteling. Uit de parlementaire geschiedenis (zie: de Nota naar aanleiding van het verslag van 3 juli 1997, TK, 1996-1997, 25 172, nr. 5, p. 7.) bij artikel 15a Vw (oud) kan worden afgeleid dat met de invoering van dit artikel een strikte scheiding van reguliere en asielgerelateerde verblijfsdoelen is beoogd. Blijkt evenwel uit de aanvraag -aldus de Staatssecretaris van Justitie in zijn brief van 9 december 1997 (TK, 1997-1998, 25 172, nr. 9, p. 7)- dat de vreemdeling -zoals eiser- niet om reguliere doeleinden om deze vergunning verzoekt maar op asielgronden dan dient de vreemdeling zich te melden in het Aanmeldcentrum (AC) om een asielaanvraag in te dienen. Beoordeling van asielgerelateerde gronden door de korpschef is derhalve niet langer mogelijk.

Voor zover eiser zich er op beroept dat hem op grond van asielgerelateerde feiten en omstandigheden verblijf in Nederland dient te worden toegestaan, faalt dit beroep, omdat asielgerelateerde gronden in de onderhavige procedure niet ter beoordeling staan (vergelijk uitspraak ABRS 3 december 2003, JV 2004, 50).

Aangezien de bewuste aanvraag van eiser als een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier onder een beperking diende te worden aangemerkt, is van de zijde van eiser tijdens het horen in bezwaar op 22 maart 2006 desgevraagd aangegeven dat met betrekking tot die aanvraag de volgende verblijfsdoelen resteren: "conform beschikking minister" (artikel 3.4, derde lid, van het Vb), "verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld Nederland niet kan verlaten" (artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder w, van het Vb) en "het driejaren-beleid".

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning als "vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken", aangezien eiser niet in zijn stellingen kan worden gevolgd dat hij vanwege de autoriteiten van de landen waarvan hij onderdaan is niet in het bezit van een geldig document voor grensoverschrijding kan worden gesteld. Evenmin is eiser geslaagd in het weerleggen van verweerders standpunt dat hij onjuiste gegevens heeft verstrekt. De rechtbank neemt daarbij het volgende in aanmerking.
Aangezien de omstandigheden in de door eiser aangehaalde uitspraak van deze rechtbank (nevenzittingsplaats Amsterdam) van 9 juni 1998 (AWB 97/9042) verschillen van die van eiser (in tegenstelling tot eiser werd namelijk uitgebreide informatie over Liberia verstrekt en was aanvankelijk bevestigd dat betrokkene uit Liberia afkomstig was), dient op grond daarvan te worden geoordeeld dat niet is aangetoond dat sprake is van een gelijk of vergelijkbaar geval. Het beroep op gelijkheidsbeginsel heeft dan ook geen kans van slagen. Eiser heeft sinds de afgifte op 3 mei 1999 door de Liberiaanse ambassade van de verklaring van "non-Liberian" geen (begin van) bewijs (identiteit en nationaliteit) aangedragen waaruit blijkt dat hij wel uit Liberia afkomstig is, danwel daartoe zichtbare pogingen ondernomen.
Aangezien eiser zijn verklaring over zijn afkomst uit Soedan en over de

weigering van de ambassade (bij zijn bezoek) om afgifte van documenten, op geen enkele wijze met objectiveerbare en verifieerbare bescheiden heeft onderbouwd, kan hij in deze verklaring niet worden gevolgd. Hetzelfde heeft te gelden voor de onbeantwoord gebleven brief die de gemachtigde van eiser op 8 februari 2002 aan de ambassade heeft gericht (waarbij is gevraagd of eiser onderdaan is van Soedan en of hij een paspoort kan verkrijgen), aangezien daarin slechts de gestelde naam en geboortedatum staat vermeld en nadien geen aanvullende gegevens en bescheiden zijn verstrekt met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit.

Het driejarenbeleid met betrekking tot een reguliere aanvraag is neergelegd in hoofdstuk B1/2.2.11 (thans B1/4.10) van de Vc 2000. In een reguliere procedure wordt het driejarenbeleid uitgewerkt als een beperking van de afwijzingsgronden zoals weergegeven in artikel 16 Vw 2000.
Ingevolge dit beleid wordt indien de procedure drie jaar heeft geduurd voorbij gegaan aan twee gronden waarop een aanvraag afgewezen kan worden, te weten het mvv-vereiste en het middelenvereiste. De overige afwijzingsgronden van artikel 16 Vw 2000 blijven van toepassing.
Vorenstaande houdt in dat de vreemdeling zal moeten voldoen aan de beperking waaronder de vergunning tot verblijf zal worden verleend.

Nu in het onderhavige geval niet wordt voldaan aan de overige vereisten voor vergunningverlening komt de aanvraag niet voor inwilliging in aanmerking op grond van dat driejarenbeleid. De uitspraak in voorlopige voorziening van 13 juli 2001 (reg.nr. AWB 99/4998 VRWET) maakt dit niet anders nu het enkele tijdsverloop in de reguliere procedure geen reden is om tot verblijfsaanvaarding over te gaan en de voorzieningenrechter zich dan ook niet in deze zin heeft uitgelaten, immers, de voorzieningenrechter heeft slechts geoordeeld dat de afhandeling van het bezwaar vanwege tijdsverloop in Nederland mag worden afgewacht.

Tenslotte is de rechtbank van oordeel dat niet is gebleken dat in het geval van eiser sprake is van zeer schrijnende omstandigheden als bedoeld in artikel 3.4, derde lid, van het Vb. Daarbij neemt de rechtbank het volgende in aanmerking.
Blijkens de toelichting op deze bepaling en het gestelde in hoofdstuk B1/2.1.1 van de Vc 2000, zal van deze bevoegdheid terughoudend gebruik worden gemaakt.

Nog daargelaten dat eiser zijn beroep op bedoelde bepaling hierop niet nader heeft gemotiveerd, heeft verweerder in de omstandigheid van zijn inburgering, ten gevolge van zijn lange verblijf hier te lande, in redelijkheid geen schrijnende omstandigheid kunnen zien die tot verlening van een verblijfsvergunning zou moeten leiden. Immers de keuze voor continuering van verblijf na herhaalde mededeling dat hij Nederland diende te verlaten, maakt niet dat gesproken dient te worden van een schrijnende situatie. Bovendien zijn de feiten en omstandigheden van dit geval niet wezenlijk anders dan die van vele anderen aan wie op grond van geldend beleid evenmin verblijf wordt toegestaan.

6. Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft vastgesteld dat eiser ingevolge genoemd beleid niet in aanmerking komt voor de gevraagde vergunning. Voorts is niet

gebleken van overige feiten of omstandigheden op grond waarvan geoordeeld zou moeten worden dat het bestreden besluit geen stand kan houden.

7. Het beroep is derhalve ongegrond.

8. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskosten-veroordeling.

III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. C. Fetter en uitgesproken in het openbaar op 17 juli 2007, in tegenwoordigheid van H. Pop, griffier.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.
Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (Nadere informatie www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: 19 JUL 2007

Voor copie conform
De griffier van de rechtbank 's-Gravenhage

Advocatenkantoor Laakkwartier
Mr. drs. R.P. Dielbandhoesing
Advocaat & Procureur

's-Gravenhage, 15 augustus 2007

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
16 AUG 2007
ZAAKNR. 200705867-1
AAN: VZ
BEHANDELD: DD: PAR:

1

3921-A

Raad van State, Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep, Vreemdelingenzaken
Postbus 20 019
2500 EA 's-GRAVENHAGE
T. 070 426 44 26 / F. 070 365 13 80

Per fax (12 pag.) en per post

Betreft: hoger beroep namens de heer geb.
tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, d.d. 17 juli 2007,
verzonden op 19 juli 2007, onder procedurenummer AWB 06 / 26557 BEPTDN
IND 97 12 09 61 83 ; V
ons kenmerk: 2007.[illegible] 07.HB.VTV.24

Edelhoogachtbaar College,

Hierbij dien ik namens die mij daartoe bepaaldelijk gemachtigd of gevolmachtigd heeft en die domicilie kiest te mijnen kantore dit hoger beroepschrift in tegen bijgaande uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, d.d. 17 juli 2007 (verzonden op 19 juli 2007) onder procedurenummer AWB 06 / 26557 BEPTDN.
De rechtbank heeft toen het beroep van eiser ongegrond verklaard en achtte geen termen aanwezig voor proceskostenveroordeling.
kan zich hiermee niet verenigen, vandaar dit hoger beroep.

Hetgeen eerder in bezwaar en beroep dezerzijds is gesteld, wordt hierbij als herhaald en ingelast beschouwd.

Appellant verblijft vanaf **1990** – onafgebroken - in Nederland.
Hij is vanaf 1997 bekend bij de overheid, daar hij toen een verzoek om toelating had ingediend, welk verzoek uiteindelijk *niet-ontvankelijk* werd verklaard.
Van belang is hierbij op te merken dat de IND op 09 januari 1998 het bezwaar ongegrond verklaarde, daarbij stellende: "Wat hiervan ook zij, de mogelijke nalatigheid van genoemd adviesbureau (dat de aanvraag had ingediend; RPD) staat er niet aan in de weg dat betrokkene alsnog aanvoert en onderbouwt waarom hij meent aanspraak te kunnen maken op een vergunning tot verblijf."

Op 16 april 1999 diende een (2e) aanvraag om verlening van een Verblijfsvergunning in, met als doel: *"klemmende redenen van humanitaire aard c.q. Liberia-beleid"*.
Op deze aanvraag is uiteindelijk pas op 25 november 2002 – afwijzend - beslist.
heeft tegen dit besluit op 21 december 2002 een bezwaarschrift ingediend,

Van Zeggelenlaan 146 2524 AV 's-Gravenhage
T: 070 - 394 04 79 F: 070 - 394 19 46
E: repredi@wanadoo.nl Postbank: 732 99 92

Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in het betreffende geval door onze beroeps-aansprakelijkheidsverzekering wordt uitgekeerd.

dat op 10 mei 2006 (...) ongegrond is verklaard.
Op 31 mei 2006 heeft appellant tegen dit besluit beroep, alsmede een verzoek tot het treffen van voorlopige voorzieningen (= VoVo), welk verzoek geregistreerd staat onder AWB 06/ 26559 BEPTDN, ingesteld.
Op 18 juli 2007 heeft de voorzieningenrechter de VoVo niet-ontvankelijk verklaard, terwijl het beroep(-schrift) een dag eerder ongegrond werd verklaard.

Op 05 maart 1999 is bij een woningcontrole staande gehouden door de politie, daarop overgedragen aan de Haagse Vreemdelingendienst en in bewaring gesteld. *Tot 07 juni 1999 was hij als vreemdeling gedetineerd te Tilburg.* Hij is toen diverse malen gehoord, ook over Liberia, door de politie en / of de VD en / of de IND. Daarbij werden zijn vingerafdrukken genomen en is hij tevens gefotografeerd. In de P.I. Koning Willem II te Tilburg verbleef hij op unit B-073 en stond bij de afdeling Bevolking geregistreerd onder administratienummer
Hierdoor staat zijn identiteit voldoende vast.
Tijdens die bewaring is (op onbekende datum) zonder resultaat gepresenteerd geweest bij de Nigeriaanse Vertegenwoordiging. Ook is hij bij Liberia gepresenteerd geweest, welke Vertegenwoordiging echter een non-Liberian verklaring verstrekte
Vervolgens staat vast dat betrokkene diverse procedures heeft gevoerd om ingeschreven te worden in de bevolkingsadministratie of GBA, zodat zijn – meer dat ruime – inspanningsverplichting vaststaat: aanvraag om inschrijving in de GBA, bezwaar tegen de afwijzing, beroep (AWB 02/3481 BESLU; uitspraak 09 september 2003) en hoger beroep op de Raad van State (200307191/1; uitspraak 02 juni 2004).
heeft tevens alles gedaan wat mogelijk is om aan een identiteitsbewijs te komen, hetgeen hem niet gelukt is. Door de ene instantie werd hij verwezen naar de andere enzovoorts; zie bijgevoegde brief van de (Haagse) Dienst Burgerzaken, d.d. 06 mei 2002

Bij schrijven van 31 maart 1999, dus **tijdens de detentie van de vreemdeling**, vroeg de raadsman namens om afgifte van een verblijfsvergunning, hetgeen - ten onrechte - bij beschikking van 07 / 11 mei 1999 werd geweigerd, c.q. buiten behandeling gesteld.
Hiertegen zijn tijdig rechtsmiddelen ingesteld.

Bij uitspraak onder AWB 99 / 4998, d.d. 13 juli 2001 heeft de rechtbank te 's-Gravenhage beschikt dat de voorlopige voorziening wordt toegewezen *'in zoverre dat niet mag worden uitgezet tot en met vier weken na bekendmaking van de beslissing op bezwaar'.*
Pas bij beschikking van 10 mei 2006 (...) is de beschikking op bezwaar oftewel BOB genomen.
Vaststaat dat langer dan maar liefst ***zeven jaren***, namelijk vanaf 31 maart 1999 tot vier weken na 10 mei 2006, dus in elk geval tot en met woensdag 01 juni 2006 **rechtmatig** h.t.l. verblijft.

Het langdurige en rechtmatige verblijf, de schrijnende en onzekere situatie, waarmee de vreemdeling dagelijks wordt geconfronteerd alsmede de onredelijk lange duur

van de procedure hadden er toe moeten leiden dat verweerder appellant in het bezit diende te stellen van een verblijfsvergunning of VTV.

Tevens staat vast dat verweerder (vanaf mei 1999) langer dan acht jaar geen uitzettingshandelingen heeft verricht, dan wel geen uitzettingshandelingen heeft mogen verrichten, waardoor hij (verweerder) als het ware in dit *"langdurig-rechtmatig"* verblijf heeft berust. Tevens dient men de verwijtbaar-inconsistente proceshouding van verweerder in acht te nemen, waardoor de(-ze) procedure zich zo lang voortsleept. Hierdoor wordt ook geconfronteerd met de nieuwe Vw en de voor hem ongunstige bepalingen

Op al deze aspecten van de zaak gaat de rechtbank niet, althans volstrekt onvoldoende in, zodat aan de uitspraak een motiveringsgebrek kleeft. Was de rechtbank wel op het langdurig en rechtmatig verblijf ingegaan, dan zou de uitspraak gunstig uitvallen voor
Idem: bij vergelijking van de casus met de afgewezen asielzoekers die onder zgn. pardonregeling. Zoals bekend, worden afgewezen asielzoekers die in 2002 een asielverzoek hebben ingediend en kunnen aantonen vanaf 2006 tot heden nog in Nederland woonachtig te zijn in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning. worden
Bovendien mogen zij onjuiste gegevens verstrekken (bijvoorbeeld eenmaal liegen over hun identiteit), terwijl vaststaat dat consistent is geweest ter zake van zijn verklaringen over zijn identiteit en nationaliteit.
Hiernaast zij opgemerkt dat ten onrechte in een ongunstige positie wordt gebracht dan asielzoekers die onder de Pardonregeling vallen. doet - in dit verband - dan ook een beroep op het gelijkheidsbeginsel. Hij tekent hierbij aan dat hij langer (sedert 1990) en rechtmatig (sedert 1999) hier verblijft.
Appellant is wijders van mening dat - nog daargelaten wat hij stelde over de ongelijke behandeling van gelijke gevallen - ook hij onder de pardonregeling valt.
Immers, vaststaat dat hij in 1999 een asielverzoek heeft ingediend.

kan de rechtbank niet volgen indien zij stelt dat hij geen asielverzoek heeft ingediend in 1999.
Immers, een aanvraag o.g.v. het Liberia-beleid is een asielaanvraag.
En, ware het niet zo, dan had het op de weg van de Staat (IND) gelegen om dat reeds bij de eerste beoordeling van zijn verzoek (in mei 1999) te stellen en niet pas na acht jaar. De overweging van de rechtbank dat destijds zijn asielverzoek in een AC of Aanmeldcentrum diende te doen, snijdt reeds hierom geen hout omdat hij toen in vreemdelingenbewaring was genomen en in het HvB te Tilburg gedetineerd was!
Indien de stelling i.c. van de rechtbank juist is, dan lag het op de weg van de Staat (IND, Korpschef) om ervoor te zorgen dat de gedetineerde vreemdeling zich in het AC kon aanmelden om een asielaanvraag in te dienen.
Vervolgens staat vast dat noch op 07/11 mei 1999, noch op 25 november 2002 op de asielaanvraag is ingegaan, zodat het leerstuk van de formele rechtskracht die beslissing onherroepelijk maakt.

Met betrekking tot de **ten onrechte** afgegeven non-Liberian verklaring wordt hetgeen in beroep is gesteld als herhaald en ingelast beschouwd. De constructies die de rechtbank pleegt om het gelijkheidsbeginsel buiten de deur te houden, doen onecht

en / of gekunsteld aan
De rechtbank ziet bij de movering over het hoofd dat in het bezit was van een Liberiaans paspoort. Er is wel degelijk sprake van een gelijk of vergelijkbaar geval als in het door geciteerde jurisprudentie, waardoor het beroep op gelijkheidsbeginsel wel kans van slagen heeft. Dat sinds de afgifte op 03 mei 1999 door de Liberiaanse ambassade van de verklaring van "non-Liberian" geen (begin van) bewijs (identiteit en nationaliteit) aangedragen waaruit blijkt dat hij wel uit Liberia afkomstig is, danwel daartoe zichtbare pogingen ondernomen, is onjuist. Zijn Liberiaans paspoort is een bewijs van zijn identiteit en nationaliteit. Dat mevrouw en van de Liberiaanse Ambassade een andere mening erop nahouden, is een zaak die niet voor rekening en risico van komt.
Verwezen werd én wordt naar een soortgelijk geval waarbij beide dames betrokken waren!

Ook de pogingen die heeft ondernomen om een document te verkrijgen van de Sudanese Vertegenwoordiging (de vreemdeling zou ook van Sudanese nationaliteit kunnen zijn) worden door de rechtbank niet op hun juiste waarde geschat. Het is immers algemeen bekend dat Sudan vooral aan Christenen als die men het liefst tot moslims wil bekeren (zie Darfur) geen enkel document ter hand stelt waaruit blijkt dat zij die Vertegenwoordiging hebben bezocht. is herhaaldelijk naar die Vertegenwoordiging geweest. Doordat hij niet tewoord werd gestaan, noch formulieren aan hem ter beschikking werden gesteld of meegegeven, heeft de raadsman uiteindelijk die Vertegenwoordiging (eerst) opgebeld en (daarna) aangeschreven. De verifieerbare neerslag blijkt uit (fax-)brieven van Mr. Dielbandhoesing aan die Vertegenwoordiging! Dat die brieven onbeantwoord zijn gebleven, is niet aan te wijten en kan hem niet worden tegengeworpen. Immers, raadsman kan die Vertegenwoordiging niet dwingen tot een schriftelijke reactie !

Nogmaals: vroeg in 1999 om een VTV-humanitair én toelating o.g.v. het Liberia-beleid.
Volgens verweerder dient het verblijf altijd gekoppeld te zijn aan een specifiek verblijfsdoel, als vermeld in die wet. Dit beleid is echter het gevolg van de nieuwe Vw, terwijl het verzoek dateert van 1999. In zoverre worden de belangen van appellant geschaad door een traag handelende overheid.
Hiernaast bestaat echter ook "een door de Minister afgegeven beschikking."
De rechtbank motiveert niet, althans onvoldoende, dan wel onvoldoende draagkrachtig waarom appellant niet in aanmerking komt voor zo'n verblijfsvergunning. Hetzelfde geldt voor het driejarenbeleid.

Inzake de VTV, als bedoeld onder art.3.4, lid 1, onder w, Vb (buiten zijn schuld ...) zij vermeld dat deze ambtshalve kan worden verleend.
De rechtbank motiveert in de thans bestreden uitspraak niet draagkrachtig waarom appellant niet in het bezit kan worden gesteld van die vergunning tot verblijf.

verzoekt de Raad van State hierbij

dit hoger beroep gegrond te verklaren en verweerder te verwijzen in de proceskosten;

het bezwaarschrift van 21 december 2002 gegrond te verklaren en de Minister op te dragen de kosten van rechtsbijstand in de bezwaarfase te vergoeden (2 punten ad 644,–)

het beroep op de rechtbank onder AWB 06 / 26557 BEPTDN – alsnog – gegrond te verklaren en verweerder te wijzen in de proceskosten daarvan;

Indien en voor zover mogelijk: de Minister te verwijzen in de proceskosten van het verzoek tot het treffen van voorlopige voorzieningen onder AWB 06/ 26559 BEPTDN, d.d. 31-05-2006;

te bepalen dat de Minister binnen uiterlijk zes weken na de nog te geven uitspraak aan een geldend verblijfsdocument verstrekt, bij gebreke waarvan hij (de Minister) een dwangsom verbeurt van €500,– voor elke dag dat verweerder in gebreke blijft.

Hoogachtend,

Bijlage(n): 7 pag.
uitspr. RB 's-Gravenhage, d.d.17-07-2007 onder procnr AWB 06 / 26557 BEPTDN
uitspr. RB 's-Gravenhage, d.d.18-07-2007 onder procnr AWB 06 / 26559 BEPTDN
brief van Dienst Burgerzaken, d.d. 06 mei 2002.